

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 832

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 28 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.161. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru stabilirea criteriilor de sprijinire a asociațiilor și fundațiilor de utilitate publică, cu reprezentare la nivel național, care își desfășoară activitatea în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale.....	2–5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 51 din 18 iunie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	6–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru stabilirea criteriilor de sprijinire a asociațiilor și fundațiilor de utilitate publică, cu reprezentare la nivel național, care își desfășoară activitatea în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale

Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 63 alin. (3) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, republicată,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Asociațiile și fundațiile de utilitate publică, cu reprezentare la nivel național, care își desfășoară activitatea în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale, denumite în continuare *asociații și fundații*, pot beneficia de prevederile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, potrivit criteriilor stabilite prin prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Criteriile pe care asociațiile și fundațiile trebuie să le îndeplinească cumulativ sunt următoarele:

- a) au reprezentare la nivel național;
- b) au desfășurat activități semnificative în ultimul an de activitate, în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale;
- c) prezintă activitățile pentru care solicită fonduri, spații sau mijloace de transport auto în țară.

(2) În sensul prezentului ordin sunt considerate cu reprezentare la nivel național asociațiile și fundațiile care îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiții:

- a) au un număr de cel puțin 500 de membri;
- b) au înființate filiale/sucursale în cel puțin 1/3 din județele țării și în municipiul București sau au membri în cel puțin 1/3 din județele țării;
- c) desfășoară periodic activități semnificative în colaborare cu Ministerul Apărării Naționale sau în beneficiul structurilor militare și al personalului în activitate/în rezervă sau al veteranilor.

(3) În sensul prezentului ordin, activitățile semnificative sunt acele acțiuni desfășurate de asociații și fundații, individual ori în colaborare cu Ministerul Apărării Naționale sau cu alte instituții publice și organizații neguvernamentale, în domeniile de responsabilitate ale instituției militare și care au avut ca finalitate îmbunătățirea imaginii și creșterea prestigiului instituției militare, prin promovarea interesului acesteia în mass-media sau prin alte mijloace de comunicare, prin asigurarea suportului social pentru personalul în activitate sau în rezervă/retragere și pentru veterani, văduvele și urmașii acestora, prin stimularea motivației profesionale și prin promovarea spiritului de solidaritate și întraajutorare umană.

(4) Dovada îndeplinirii criteriilor și condițiilor menționate la alin. (1) și (2) se face prin prezentarea documentelor prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul ordin.

Art. 3. — (1) Verificarea îndeplinirii criteriilor și condițiilor stabilite prin prezentul ordin și analizarea solicitărilor transmise

de către asociații și fundații se realizează de o comisie constituită la nivelul Ministerului Apărării Naționale, formată din:

- a) directorul Departamentului pentru relația cu Parlamentul și calitatea vieții personalului/înlocuitorul legal — președinte;
- b) un reprezentant al Statului Major al Apărării — vicepreședinte;
- c) un reprezentant al Departamentului pentru politica de apărare, planificare și relații internaționale;
- d) un reprezentant al Direcției generale de informații a apărării;
- e) un reprezentant al Direcției generale financiar-contabile;
- f) un reprezentant al Direcției generale juridice;
- g) un reprezentant al Direcției domenii și infrastructuri;
- h) un reprezentant al Direcției calitatea vieții personalului;
- i) un reprezentant al Direcției pentru relația cu Parlamentul;
- j) un reprezentant al Oficiului Național pentru Cultul Eroilor;
- k) un reprezentant al Statului Major al Forțelor Terestre;
- l) un reprezentant al Statului Major al Forțelor Aeriene;
- m) un reprezentant al Statului Major al Forțelor Navale;
- n) un reprezentant al Comandamentului logistic întrunit;
- o) un reprezentant al Direcției medicale;
- p) un reprezentant al Comandamentului comunicațiilor și informaticii;
- q) un reprezentant al Direcției logistice.

(2) Secretarul comisiei este șeful microstructurii din cadrul Direcției pentru relația cu Parlamentul care asigură relația cu organizațiile neguvernamentale.

(3) Comisia se întrunește, la cererea președintelui acesteia, după cum urmează:

a) anual, dar nu mai târziu de luna aprilie a anului în curs pentru exercițiul financiar următor, în vederea analizei solicitărilor prevăzute la art. 63 alin. (3) lit. a)—d) din Legea nr. 346/2006, republicată;

b) în termen de 30 de zile de la primirea, de către Direcția pentru relația cu Parlamentul, a sesizărilor formulate de către orice persoană fizică sau juridică interesată sau de către structurile responsabile cu punerea la dispoziție a fondurilor, spațiilor și a mijloacelor de transport auto în țară, pentru analizarea situațiilor în care asociațiile sau fundațiile nu mai îndeplinesc criteriile și condițiile prevăzute la art. 38 din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, denumită

în continuare *Ordonanță*, precum și cele menționate la art. 2 alin. (1)—(3) din prezentul ordin;

c) ori de câte ori este necesar, la propunerea motivată a asociațiilor și fundațiilor, cu aprobarea președintelui comisiei.

(4) Atunci când se consideră necesar, la ședințele comisiei pot fi invitați, cu aprobarea președintelui acesteia, și reprezentanții asociațiilor și fundațiilor, pentru susținerea solicitărilor.

(5) Reprezentanții asociațiilor și fundațiilor nu vor fi prezenți în sală atunci când se iau hotărârile comisiei.

(6) Comisia își desfășoară activitatea în prezența a cel puțin 2/3 din membri.

(7) Structurile care, din motive temeinic justificate, nu pot asigura prezența reprezentanților în cadrul ședinței comisiei transmit, sub semnătura șefului structurii/înlocuitorului legal, puncte de vedere cu privire la subiectele ce vor fi analizate în cadrul acesteia.

Art. 4. — (1) Asociațiile și fundațiile înaintează, sub semnătura președinților acestora, către Direcția pentru relația cu Parlamentul o adresă, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 2, prin care solicită analizarea îndeplinirii condițiilor și criteriilor prevăzute în prezentul ordin și punerea la dispoziție sau asigurarea fondurilor, spațiilor, a mijloacelor de transport auto în țară sau suportarea costurilor pentru utilități.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii solicitării, secretariatul comisiei o înaintează, în copie, pentru analiză și formularea de puncte de vedere, către structurile cu atribuții în asigurarea/punerea la dispoziție a fondurilor/spațiilor/mijloacelor auto, prevăzute la art. 6 alin. (2).

(3) Structurile prevăzute la art. 7 alin. (2) sunt obligate ca, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea solicitărilor, să transmită punctele de vedere argumentate către secretarul comisiei, pe care le vor susține în cadrul ședinței comisiei.

(4) Cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de desfășurarea ședinței, secretarul comisiei comunică membrilor acesteia dosarul cu documentele transmise de către asociații și fundații, precum și punctele de vedere ale structurilor cu atribuții în domeniu.

(5) Comisia verifică îndeplinirea, de către asociații și fundații, a criteriilor și condițiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2), analizează solicitările transmise, precum și documentele justificative anexate, iar hotărârile se iau cu cel puțin jumătate plus unu din voturile membrilor prezenți în cadrul ședinței, între care se regăsesc, în mod obligatoriu, voturile membrilor structurilor cu atribuții în asigurarea fondurilor/mijloacelor/spațiilor solicitate.

(6) În situația în care solicitările asociațiilor/fundațiilor depășesc fondurile alocate, comisia stabilește structurile asociative și fundațiile care pot beneficia de prevederile ordinului, pe baza punctajului obținut în urma analizării criteriilor suplimentare, prevăzute în anexa nr. 3.

(7) Hotărârea comisiei se redactează în două sau mai multe exemplare, după caz, dintre care un exemplar se arhivează la Direcția pentru relația cu Parlamentul, iar celelalte se transmit structurilor cu atribuții în soluționarea cererilor asociațiilor și fundațiilor, în vederea punerii în executare/aplicare.

(8) Hotărârea comisiei este definitivă și se comunică structurilor asociative solicitante, în termen de cel mult 30 de zile de la data ședinței comisiei.

Art. 5. — (1) Fondurile financiare pe care Ministerul Apărării Naționale le poate pune la dispoziția asociațiilor și fundațiilor, în conformitate cu art. 63 alin. (3) lit. a) și c) din Legea

nr. 346/2006, republicată, nu pot fi mai mari de 200.000 lei/exercițiu financiar pentru fiecare asociație/fundație solicitantă și sunt aprobate anual de ministrul apărării naționale prin buget, în funcție de nevoile reale și alocația bugetară din exercițiul bugetar al anului pentru care se face solicitarea.

(2) Fondurile asigurate de la bugetul Ministerului Apărării Naționale și care au ca destinație suportarea costurilor pentru utilitățile aferente imobilelor proprietate publică, aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, puse gratuit la dispoziție în baza prevederilor art. 41 alin. (1) lit. a) din *Ordonanță* se alocă de către unitățile militare utilizatoare care au în administrare imobilele, în limita normelor de consum, potrivit numărului de persoane care utilizează spațiile și a suprafeței acestora.

(3) Pentru sediile asociațiilor și fundațiilor puse gratuit la dispoziție în baza prevederilor art. 41 alin. (1) lit. a) din *Ordonanță* aflate în imobile care nu se sunt în administrarea Ministerului Apărării Naționale, costurile pentru utilități se asigură de către Direcția generală financiar-contabilă, pe baza documentelor, în original, emise de structura care le gestionează/administrează.

(4) Natura și numărul mijloacelor de transport auto puse la dispoziția asociațiilor și fundațiilor se stabilesc potrivit actelor normative specifice în vigoare privind folosirea autovehiculelor de transport persoane din înzestrarea Ministerului Apărării Naționale.

(5) Mijloacele de transport auto se pun la dispoziție, conform procedurilor interne, cu conducător auto, care se nominalizează în ordinul de zi pe unitate și beneficiază de toate drepturile aferente prevăzute de lege, asigurate de unitatea militară în care este încadrat.

(6) Punerea la dispoziția asociațiilor și fundațiilor a spațiilor necesare pentru consfătuiri și activități de promovare a imaginii, tradițiilor și valorilor istorice ale Armatei României se face de către unitățile militare care gestionează spațiile, în conformitate cu procedurile interne, după ce comisia verifică îndeplinirea, de către asociații și fundații, a criteriilor și condițiilor prevăzute în prezentul ordin.

Art. 6. — (1) Anual, până la data de 15 a lunii martie, pentru anul anterior sau la solicitarea structurilor cu responsabilități în domeniu din cadrul Ministerului Apărării Naționale, asociațiile și fundațiile transmit rapoarte/situații cu privire la stadiul și modul de utilizare a fondurilor primite, spațiilor și mijloacelor auto asigurate, însoțite de facturi/chitanțe/contracte certificate conform cu originalul. Structurile cu atribuții transmit o copie a documentelor la Direcția pentru relația cu Parlamentul, care elaborează în luna aprilie un raport de informare adresat ministrului apărării naționale.

(2) În cazul în care asociațiile sau fundațiile beneficiare nu prezintă, la termenul stabilit, rapoartele/situațiile prevăzute la alin. (1), acordarea de noi fonduri, spații și mijloace de transport auto se suspendă până la momentul îndeplinirii obligației de raportare.

Art. 7. — (1) Evidența fondurilor repartizate de la bugetul de stat, a spațiilor și mijloacelor de transport auto în țară, puse la dispoziție, se ține de către structurile cu atribuții în asigurarea acestora.

(2) Structurile responsabile cu asigurarea/punerea la dispoziție a fondurilor/mijloacelor auto/spațiilor sunt următoarele:

a) Direcția generală financiar-contabilă pentru fondurile prevăzute la art. 63 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 346/2006,

republicată, precum și pentru cele prevăzute la art. 5 alin. (3) din prezentul ordin;

b) unitățile militare utilizatoare care au în administrare spații ce pot fi puse la dispoziția asociațiilor și fundațiilor conform prevederilor art. 63 alin. (3) lit. b) și c) din Legea nr. 346/2006, republicată, și art. 5 alin. (2) din prezentul ordin;

c) Direcția logistică, pentru coordonarea activității privind asigurarea mijloacelor de transport auto în țară, prevăzută la art. 63 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 346/2006, republicată, potrivit normelor specifice în vigoare privind folosirea autovehiculelor de transport persoane din înzestrarea Ministerului Apărării Naționale, precum și unitățile militare care pun la dispoziție mijloacele auto.

(3) Fondurile financiare, spațiile și mijloacele de transport auto în țară, precum și suportarea costurilor pentru utilități se asigură în baza documentelor justificative prevăzute de actele normative în vigoare.

Art. 8. — Sumele repartizate de la bugetul de stat, puse la dispoziția asociațiilor și fundațiilor, pot fi utilizate numai în scopul pentru care au fost stabilite conform art. 63 alin. (3) lit. a) și c) din Legea nr. 346/2006, republicată, și în limita fondurilor disponibile, destinate în acest scop.

Art. 9. — (1) În situația în care asociațiile și fundațiile nu mai îndeplinesc criteriile și condițiile prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2), precum și în situația în care bunurile nu sunt utilizate conform scopului pentru care au fost solicitate și aprobate, asociațiile și fundațiile vor restitui integral structurii de la care au fost primite bunurile puse la dispoziție, în starea în care au fost predate, în cel mult 30 de zile de la data notificării, transmisă de către structurile responsabile, și nu vor mai beneficia de prevederile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 346/2006, republicată.

(2) Atribuțiile structurilor prevăzute la art. 7 alin. (2) sunt următoarele:

a) să asigure, dacă sunt disponibile, spații necesare pentru consfătuiri și activități de promovare a imaginii, tradițiilor și valorilor istorice ale Armatei României, mijloace de transport

auto în țară, fonduri financiare pentru plata cheltuielilor curente și de capital, să suporte costurile pentru utilitățile aferente imobilelor proprietate publică puse la dispoziție în conformitate cu art. 41 alin. (1) lit. a) din Ordonanță și să încheie documentele necesare, conform normelor interne, privind punerea la dispoziție a acestora;

b) să încheie documentele necesare, conform normelor interne, privind punerea la dispoziția asociațiilor și fundațiilor a fondurilor/mijloacelor auto/spațiilor, în care să includă clauze privind modul de rambursare/predare a acestora, în situația în care nu sunt utilizate potrivit scopului pentru care au fost solicitate și aprobate sau nu au transmis documentele prevăzute, în termen de 3 luni de la data menționată la art. 6 alin. (1);

c) să vireze fondurile în conturile bancare ale asociației/fundației, în cuantumul stabilit prin hotărârea comisiei;

d) să urmărească modul de utilizare și folosire a fondurilor/mijloacelor auto/spațiilor puse la dispoziție;

e) să informeze Direcția pentru relația cu Parlamentul ori de câte ori constată că fondurile/mijloacele auto/spațiile nu sunt utilizate potrivit scopului pentru care au fost solicitate și aprobate și să notifice asociația sau fundația asupra acestui aspect.

Art. 10. — Pentru anul 2019 solicitările de fonduri repartizate de la bugetul de stat pentru plata cheltuielilor curente și de capital, necesare desfășurării activităților asociațiilor, a celor determinate de relațiile cu organizațiile naționale și internaționale de profil, precum și pentru plata cotizațiilor internaționale anuale în valută către organismele internaționale la care asociațiile și fundațiile în cauză sunt afiliate, cele pentru suportarea costurilor pentru utilitățile aferente imobilelor proprietate publică puse la dispoziție în conformitate cu art. 41 alin. (1) lit. a) din Ordonanță, precum și fondurile necesare pentru asigurarea mijloacelor auto în țară se transmit până la data de 31.10.2018.

Art. 11. — Anexele nr. 1—3 fac parte din prezentul ordin.

Art. 12. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mihai-Viorel Fifor

București, 12 septembrie 2018.
Nr. M.161.

ANEXA Nr. 1

DOCUMENTELE

ce se prezintă de către asociațiile și fundațiile de utilitate publică, cu reprezentare la nivel național, care își desfășoară activitatea în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale, pentru verificarea îndeplinirii criteriilor și condițiilor menționate la art. 2 alin. (1) și (2) din ordin

Îndeplinirea criteriilor și condițiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2) din ordin se constată în baza următoarelor documente:

- copila actului constitutiv și a statutului asociației sau fundației, actualizate;
- copiile hotărârilor judecătorești de înființare a filialelor/sucursalelor;
- declarații semnate de reprezentanții legali ai asociațiilor și fundațiilor, autentificate la notarul public, prin care se certifică numărul total de membri și repartitia teritorială a acestora;
- raport pe ultimul an de activitate;
- activitățile propuse a fi desfășurate și estimarea costurilor asociate acestora.

MODEL DE ADRESĂ

transmisă Ministerului Apărării Naționale pentru analizarea îndeplinirii, de către asociație, a criteriilor și condițiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2) din ordin în vederea punerii la dispoziție a fondurilor repartizate de la bugetul de stat pentru plata cheltuielilor curente și de capital, necesare desfășurării activităților acestora, a celor determinate de relațiile cu organizațiile neguvernamentale și internaționale de profil, asigurării spațiilor, mijloacelor auto în țară, precum și pentru plata cotizațiilor internaționale anuale în valută către organismele internaționale la care asociațiile și fundațiile sunt asociate

Asociația/Fundația .....
 Adresa: strada ..... nr. ....
 Nr. .... din .....

Șefului Direcției pentru relația cu Parlamentul

În conformitate cu prevederile Legii nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, și ale Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.161/2018 pentru stabilirea criteriilor de sprijinire a asociațiilor și fundațiilor de utilitate publică cu reprezentare la nivel național, care își desfășoară activitatea în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale, vă adresăm rugămintea de a dispune măsurile necesare în vederea analizării îndeplinirii, de către asociația/fundația ..... a condițiilor prevăzute la art. 2 din ordin, în vederea repartizării sumei de ..... lei necesare pentru ...../punerii la dispoziție a ..... pentru ..... pe itinerarul .....
 (numărul și tipul mijloacelor auto) (scopul solicitării)

în limita a ..... km în perioada ...../repartizării unui spațiu în incinta Cercului militar ...../Unității Militare ..... în perioada ..... pentru ...../suportării costurilor pentru utilitățile aferente imobilelor proprietate publică puse la dispoziție în conformitate cu art. 41 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, situate în ..... str. .... nr. ...., et. ...., ap. ...., pe care asociația/fundația le folosește ca sedii în baza .....
 (localitatea)

Menționăm că ne obligăm să restituim spațiile puse la dispoziție conform prezentului ordin în starea în care au fost predate.
 Anexăm documentele care dovedesc îndeplinirea criteriilor prevăzute de Ordinul ministrului apărării naționale M.161/2018, necesare justificării fondurilor financiare solicitate .....

Președintele Asociației/Fundației .....

CRITERII SUPPLEMENTARE

pentru ierarhizarea asociațiilor și fundațiilor care solicită punerea la dispoziție sau asigurarea fondurilor, spațiilor, a mijloacelor de transport auto sau suportarea costurilor pentru utilități și punctajul aferent

1. Numărul activităților desfășurate de asociație/fundație în ultimul an de activitate, în domeniile de responsabilitate ale Ministerului Apărării Naționale

Punctaj: se acordă 1 punct pentru fiecare activitate desfășurată.

2. Importanța activităților pentru instituția militară și/sau pentru personalul acesteia

Punctaj: foarte importantă: 3 puncte/activitate;

importantă: 2 puncte/activitate;

mai puțin importantă: 1 punct/activitate.

3. Amploarea activităților desfășurate (nivel internațional/național/regional/local)

Punctaj: activități la nivel național/internațional — 3 puncte/activitate;

activități la nivel regional — 2 puncte/activitate;

activități la nivel local — 1 punct/activitate.

4. Numărul persoanelor participante la activități

Punctaj: peste 200 persoane — 3 puncte/activitate;

între 100—200 persoane — 2 puncte/activitate;

până la 100 persoane — 1 punct/activitate.

5. Modul în care a fost promovată imaginea instituției militare/militarilor români în mass-media centrală sau locală sau prin alte mijloace de comunicare

Punctaj: promovare la nivel național/internațional: 3 puncte/activitate;

promovare la nivel regional: 2 puncte/activitate;

promovare la nivel local: 1 punct/activitate.

6. După tipul activității desfășurate:

Punctaj: în scopuri caritabile, spectacole, manifestări sportive: 3 puncte/activitate;

întâlniri de lucru cu conducerea Ministerului Apărării Naționale și alte instituții de stat sau cu personalul militar și

civil din Ministerul Apărării Naționale: 2 puncte/activitate;

activități literar-publicistice și de creație, simpozioane: 1 punct/activitate.

NOTĂ:

Punctajul final se calculează prin însumarea punctajului obținut la fiecare criteriu de fiecare asociație/fundație.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 51

din 18 iunie 2018

Dosar nr. 928/1/2018

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Raluca Moglan	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Alina Sorinela Macavei	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 928/1/2018 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă privind dezlegarea următoarei probleme de drept: *interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46 din 19 martie 2008, republicată — Codul silvic [anterior republicării — art. 127 alin. (5)], respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ [anterior republicării — art. 122 alin. (1)].*

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterea închisă, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Prin Încheierea din 14 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.665/109/2017, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46 din 19 martie 2008, republicată — Codul silvic [anterior republicării — art. 127 alin. (5)], respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ [anterior republicării — art. 122 alin. (1)].*

Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, la data de 5 aprilie 2018, cu nr. 928/1/2018.

II. Temeiul juridic al sesizării

2. Art. 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. Legea nr. 46 din 2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în continuare, *Codul silvic*

„Art. 115. — (1) Autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură elaborează, în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a prezentului cod, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici și le aprobă prin ordin al conducătorului acesteia, exercitând și controlul aplicării lor.”

„Art. 120. — [...] (5) Personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice de regim, al structurilor silvice de rang superior, al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și al Institutului Național de Cercetare — Dezvoltare în Silvicultură «Marin Drăcea» beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază.”

IV. Expunerea succintă a procesului

4. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș, la data de 17 mai 2017, cu nr. 3.665/109/2017, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtei B la plata sporului de risc în cuantum de 25% din salariul de bază, prevăzut de art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada mai 2014 — 1 septembrie 2015.

5. Prin Sentința civilă nr. 3.261 din 11 octombrie 2017, Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a respins excepția puterii lucrului judecat și excepția prescripției dreptului material la acțiune, iar pe fond a admis cererea de chemare în judecată și a obligat-o pe pârâtă la plata către reclamant a unei despăgubiri egale cu suma reprezentând sporul de risc de 25% din salariul de bază, pentru perioada mai 2014 — 1 septembrie 2015.

6. Cu referire la excepția puterii de lucru judecat, care a fost invocată de pârâtă prin întâmpinare, prin raportare la Sentința nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.989/2/2008, devenită irevocabilă prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, prima instanță a apreciat că aceasta este neîntemeiată, deoarece nu este îndeplinită tripla identitate (de părți, obiect și cauză) prevăzută de art. 430—432 din Codul de procedură civilă, sub aspectul părților.

7. În opinia tribunalului nu s-a făcut dovada că reclamantul a fost parte în Dosarul nr. 2.989/2/2008; s-a apreciat că, în acest dosar, au avut calitate de părți reclamanta Federația Sindicatelor Silva și pârâtă Regia Națională a Pădurilor — Romsilva.

8. Excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de pârâtă prin întâmpinare, a fost găsită neîntemeiată, cu motivarea că reclamantul solicită diferențe de drepturi salariale începând cu luna mai 2014, cererea de chemare în judecată a fost formulată la data de 17 mai 2017, iar dispozițiile art. 268 alin. (1) lit. c) din Codul muncii prevăd că cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune.

9. Pe fondul cauzei, din analiza dispozițiilor legale incidente — art. 120 alin. (5) din Codul silvic și prevederile art. 4 și pct. 14 al anexei nr. 4 la Contractul colectiv de muncă încheiat pentru anii 2013—2014 și 2015—2017 (unde se prevede acordarea unui spor de risc pentru „personalul silvic așa cum este definit prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, aprobată prin Legea nr. 427/2001”), s-a reținut că pot fi determinate categoriile de personal cărora urmează a le fi acordate drepturile bănești reglementate și modul de calcul al acestora, precum și că nu există nicio distincție ori condiționare ulterioară pentru acordarea acestuia într-un procent de 25% din salariul de bază; este suficient ca salariatul silvic să fie încadrat la una dintre unitățile silvice enumerate de dispozițiile textului art. 120 alin. (5) din Codul silvic, pentru ca acesta să beneficieze de sporul în discuție acordat într-un cuantum variabil numai în raport de salariul de bază al acestuia, iar nu de alte criterii subsecvente.

10. Tribunalul a apreciat că nu este întemeiată apărarea pârâtei, care a susținut că sporul de risc trebuia inclus în contractul individual de muncă, deoarece printr-un asemenea contract nu pot fi încălcate norme legale imperative; art. 40 alin. (2) lit. c) din Codul muncii prevede că angajatorul are obligația de a acorda salariaților toate drepturile ce decurg din lege, din contractul colectiv de muncă aplicabil și din contractele individuale de muncă.

11. Prima instanță a reținut că este nefondată și apărarea pârâtei conform căreia, începând cu 1 ianuarie 2010, reclamanților li se aplică dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, potrivit dispozițiilor art. 2 și 3 din acest act normativ, deoarece aceste prevederi nu se referă la salarizarea din cadrul regiilor naționale, iar pârâta funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară potrivit art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, care, la art. 18 din anexă, prevede că: „Romsilva asigură acoperirea cu venituri, din activitatea proprie, a tuturor cheltuielilor, inclusiv a dobânzilor și amortizării investițiilor precum și obținerea de profit”.

12. De asemenea, art. 27 din anexă stabilește că „angajarea și salarizarea personalului Romsilva se vor face în condițiile prevăzute în contractul colectiv de muncă, încheiat conform legii și ale Statutului personalului silvic”.

13. Împotriva Sentinței civile nr. 3.261 din 11 octombrie 2017, pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, a declarat apel pârâta, solicitând admiterea apelului, anularea sentinței, rejudecarea cauzei, iar pe fond respingerea cererii de chemare în judecată.

14. Apelanta-pârâtă a criticat sentința atât sub aspectul soluțiilor date excepțiilor invocate prin întâmpinare, cât și sub aspectul fondului cererii deduse judecării.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

15. Instanța de sesizare a constatat admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, în considerarea următoarelor argumente:

I. Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

II. De lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

a) în cauză se pune în discuție modalitatea de interpretare a condiționării/necon condiționării acordării sporului de risc, prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic, de emiterea regulamentelor impuse de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ, raportat și la pasivitatea emitentului, atitudine care se întinde pe mai mulți ani;

b) apelanta-pârâtă a susținut că Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, prin Decizia pronunțată în Dosarul nr. 2.989/2/2008, în sensul că, în lipsa respectivelor regulamente, sporul de risc nu poate fi acordat, existând o condiționare în acest sens;

c) intimatul-reclamant a susținut, în sens contrar, respectiv că prin expirarea termenului de un an în care era necesar să fie emise „codul, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici”, este îndreptățit să primească sporul de risc.

III. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre ulterioară celei emise în Dosarul nr. 2.989/2/2008.

IV. Chestiunea de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 28 februarie 2018.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

16. Completul de judecată care a formulat sesizarea a învederat că la nivelul Curții de Apel Pitești nu există o practică unitară, respectiv sunt judecători care resping cererile de acordare a sporului de risc, apreciind că este incidentă autoritatea de lucru judecat, prin raportare la Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 2.989/2/2008, iar alții care le soluționează pe fond și găsesc întemeiate pretențiile reclamantilor.

17. Opinia titularului sesizării este în sensul că, referitor la aceste litigii, nu se poate reține autoritatea de lucru judecat, identitatea fiind numai parțială în ceea ce privește dosarul menționat, respectiv există o identitate de părți și cauză, însă nu și de obiect.

18. Acesta a redat considerentele expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție cu prilejul soluționării recursului în Dosarul nr. 2.989/2/2008, în care se solicitase plata sporului de risc în temeiul art. 127 din Codul silvic, și a subliniat că în prezenta cauză se solicită plata aceluiași drept, dar pentru perioada mai 2014 — 1 septembrie 2015, respectiv după data la care trebuiau elaborate normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bună practică.

19. S-a apreciat că, în lipsa îndeplinirii obligației legale menționate, obiectul celor două cauze nu este identic și aceasta deoarece prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009 s-a avut în vedere în special momentul la care se solicitase acordarea sporului de risc, respectiv lipsa la acel moment a unei modalități de calcul al sporului de risc, caracterul virtual al dreptului (în condițiile în care termenul pentru elaborarea metodologiei nu expirase) și imposibilitatea instanței de a-l cuantifica.

20. Or, la mai mult de 6 ani de la intrarea în vigoare a Codului silvic, nu poate fi invocată lipsa de timp pentru adoptarea respectivelor norme spre a fi împiedicată aplicarea unui text de lege, derogatoriu de la dreptul comun.

21. De la apariția legii au fost adoptate norme, instrucțiuni și metodologii în sensul art. 115 din Codul silvic, iar lipsa unor astfel de reguli suplimentare, vizând art. 120 alin. (5) din același act normativ, a cărui aplicare nu necesită lămuriri, demonstrează inutilitatea lor.

22. Potrivit art. 1 alin. (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare, Romsilva este persoană juridică, respectiv regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, care funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, deci nu este instituție sau autoritate publică în sensul prevederilor art. 2 din Legea-cadru nr. 330/2009; prin urmare, nu îi sunt aplicabile, în privința salarizării personalului, prevederile acestui din urmă act normativ și nici cele ale Legii-cadru nr. 284/2010.

23. Chiar dacă s-ar reține incidența legilor unice de salarizare, prin art. 30 alin. (5) din Legea nr. 330/2009 s-a instituit amânarea aplicării anexelor care stabilesc modul de calcul al salariilor de bază și al sporurilor și menținerea salariului convenit la 31 decembrie 2009 potrivit legii atunci în vigoare.

24. Salarizarea distinctă a personalului silvic al regiei autonome Romsilva în raport cu personalul bugetar avut în vedere la adoptarea legilor unice de salarizare este confirmată chiar de către unitatea părâtă, care a făcut plăți cu același titlu (spor de risc), începând cu data de 1 mai 2016 (conform adresei emise reclamantului).

25. Faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli nu s-au prevăzut sumele din care să se achite acest spor pentru perioada anterioară datei de 1 mai 2016 nu poate avea semnificația neîndreptățirii reclamantului la plată, câtă vreme sporul este reglementat prin lege, act normativ cu forță juridică superioară hotărârilor de Guvern.

26. Instanța de trimitere a expus argumentele exprimate în opiniile jurisprudențiale conturate la Curtea de Apel Pitești, în exemplificarea caracterului neunitar al jurisprudenței, și a menționat că „deosebit de relevantă în această problemă este sancțiunea care poate interveni în cazul în care persoana juridică care trebuia să adopte un regulament, pentru ca un salariat să poată (sau nu) beneficia de un drept salarial, rămâne o lungă perioadă de timp în pasivitate, atitudine ce duce la lipsirea de conținut a dreptului prevăzut de lege.

Prin neadoptarea actelor normative prin care să se fi stabilit în special categoriile de personal care pot beneficia de sporul de risc prevăzut de lege, dreptul instituit în Codul silvic a rămas doar virtual, situație ce este contrară voinței legiuitorului în condițiile în care prin lege fusese stabilit dreptul de a beneficia de sporul de risc”.

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. La termenul de judecată din 28 februarie 2018, reclamantul a arătat, prin avocat, că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, ținând seama de practica neunitară a instanțelor judecătorești.

28. Pârâta a formulat un punct de vedere asupra chestiunii în discuție apreciind că este incidentă autoritatea de lucru judecat a deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în Dosarul nr. 2.989/2/2008, și că se impune sesizarea în baza dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. Din hotărârile judecătorești anexate sesizării de instanța de trimitere în exemplificarea caracterului neunitar al practicii judiciare se constată că, în opinia majoritară exprimată de Curtea de Apel Pitești (deciziile nr. 1.301 din 23 mai 2016 și nr. 117 din 17 ianuarie 2018), s-a reținut că:

- în mod greșit s-a apreciat că nu există autoritate de lucru judecat față de existența Sentinței civile nr. 2.229/10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.989/2/2008, irevocabilă prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a respins, ca nefondat, apelul formulat de Federația Sindicatelor Silva;

- în ceea ce privește identitatea de părți, aceasta există în speță, deoarece în primul litigiu reclamantul a fost parte, fiind reprezentat de Federația Sindicatelor Silva. De asemenea, există identitate de obiect și cauză, deoarece în ambele dosare s-a solicitat acordarea sporului de risc de 25% reglementat, în prezent, de art. 120 alin. (5) din Codul silvic. Cererea de chemare în judecată înregistrată sub nr. 2.989/2/2008 a fost soluționată pe fond. Astfel, din considerentele Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, și ale Deciziei civile nr. 3.496 din 23 iunie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție reiese că acțiunea nu a fost respinsă în temeiul unei excepții procesuale, iar instanțele au apreciat că personalul silvic nu poate beneficia de sporul de risc de 25% cât timp nu există reglementări legale specifice care să cuprindă condițiile de acordare a sporului și categoriile de personal, metodologia la care face trimitere art. 122 din Codul silvic nefiind aprobată;

- la data de 23 iunie 2009, dată la care Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin decizia menționată, se împlinise termenul de 12 luni de la intrarea în vigoare a Codului silvic. Instanța supremă a concluzionat că, atâta vreme cât modalitatea de calcul al sporului de risc nu este reglementată, nu se poate vorbi decât despre un drept virtual, ceea ce presupune că acordarea dreptului ar însemna obligarea angajatorului la plata unei sume de bani imposibil de calculat; pe de altă parte, eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii reprezintă o nesocotire a Deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008. Așadar, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut inexistența dreptului personalului silvic de a

beneficia de sporul de risc de 25% reglementat de art. 120 alin. (5) din Codul silvic. Normele metodologice la care face referire instanța supremă în hotărârea sa nu au fost adoptate nici în prezent, astfel că argumentele Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt pe deplin valabile și în prezent.

Argumentele care susțin opinia minoritară, expuse în Decizia nr. 3.470 din 21 noiembrie 2017, sunt următoarele:

- în ceea ce privește excepția autorității de lucru judecat nu există identitate de obiect între judecata ce a format obiectul Dosarului nr. 2.989/2/2008, în care se pretinde că reclamanții au fost reprezentați de sindicat și prezentul litigiu, întrucât soluția dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, a vizat perioada anterioară datei pronunțării. Prin cererea de apel, curtea a fost investită a lămuri existența dreptului la sporul de risc începând cu data de 12 ianuarie 2014;

- întrucât nu există autoritate de lucru judecat în sensul art. 431 alin. (1) din Codul de procedură civilă, se reține că, potrivit art. 120 alin. (5) din Codul silvic, personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, al subunităților teritoriale ale acesteia, al ocoalelor silvice, al structurilor silvice de rang superior și al Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază. Textul impune o singură condiție beneficiarului acestui spor, și anume calitatea de personal silvic în cadrul autorităților publice enumerate, pe care reclamantul o îndeplinește;

- având în vedere topografia textelor, normele și regulamentele de aplicare prevăzute a fi aprobate în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a Codului silvic vizează doar atribuțiile și procedurile de administrare a fondului forestier național de gestionare durabilă a pădurilor și de dezvoltare durabilă a fondului forestier, respectiv pe cele de control al respectării regimului silvic reglementate în titlurile anterioare. Titlul VII al codului — Dispoziții tranzitorii și finale — începe cu art. 115 (care fixează obligația de elaborare a normelor de aplicare) și reglementează abia la art. 120 alin. (5) sporul de risc, care nu intră în sfera de legiferare a atribuțiilor și procedurilor de lucru ale personalului silvic;

- problema emiterii acestor norme de aplicare nu poate fi opusă nici ca lucru judecat anterior, în sensul art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, deoarece la momentul septembrie 2008 (la care s-a constatat neelaborarea lor) nu fusese încă epuizat termenul de 12 luni. Acum, la mai mult de 6 ani de la intrarea în vigoare a legii, nu poate fi invocată lipsa de timp pentru adoptarea respectivelor norme spre a fi împiedicată aplicarea unui text de lege, derogatoriu de la dreptul comun, care nu impune respectarea anumitor proceduri;

- întrucât, potrivit art. 1 alin. (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare, Romsilva este persoană juridică, și anume regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, ce funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, nefiind deci instituție sau autoritate publică în sensul prevederilor art. 2 din Legea-cadru nr. 330/2009, nu îi sunt aplicabile, în privința salarizării personalului, prevederile acestui din urmă act normativ, nici cele ale Legii-cadru nr. 284/2010, care vizează, de asemenea, personalul din autoritățile și instituțiile publice. Chiar dacă s-ar reține incidența legilor unice de salarizare, prin art. 30 alin. (5) din Legea-cadru nr. 330/2009 s-a instituit amânarea aplicării anexelor, care stabilesc modul de calcul al salariilor de bază și al sporurilor, și menținerea salariului convenit la 31 decembrie 2009, potrivit legii atunci în vigoare. Anual, prin legile unice de salarizare, salariul convenit la 31 decembrie 2009 a fost menținut în plată, astfel că nu poate

fi reținută inexistența temeiului pentru acordarea sporului de risc de 25% ulterior datei de 1 ianuarie 2010, cu atât mai mult cu cât art. 27 din Regulamentul de organizare și funcționare a Romsilva, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 229/2009, care prevede că salarizarea personalului regiei autonome de interes național se face în condițiile contractului colectiv de muncă, încheiat conform legii și ale Statului personalului silvic, nu a fost abrogat;

- faptul că în bugetul de venituri și cheltuieli nu s-au prevăzut sumele din care să se achite acest spor pentru perioada anterioară datei de 1 mai 2016 nu poate avea semnificația neîndreptățirii reclamanților la plată, câtă vreme nu a fost făcută dovada lipsei veniturilor necesare, iar sporul este reglementat printr-un act normativ cu forță juridică superioară hotărârilor de Guvern, care cuprinde dispoziții clare în privința acordării.

Soluțiile cuprinse în hotărârile judecătorești comunicate de Curtea de Apel Pitești sunt în sensul celor arătate de completul de judecată care a formulat sesizarea.

30. Curțile de apel Constanța, Iași și Târgu Mureș nu au identificat hotărâri judecătorești pronunțate cu privire la această chestiune de drept și nu au exprimat niciun punct de vedere în sensul celor solicitate de Înalta Curte de Casație și Justiție.

31. Jurisprudența Curții de Apel Alba Iulia, conform Deciziei civile nr. 786/16 mai 2017, pronunțate de Secția I civilă a acestei instanțe, este în sensul că acordarea sporului de risc nu este subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din Codul silvic.

Opinia majoritară a judecătorilor specializați în materia contenciosului administrativ și fiscal din cadrul Secția a II-a civile de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Sibiu este în același sens.

32. Curtea de Apel Bacău a transmis Decizia nr. 463 din 22 mai 2017, pronunțată de Secția I civilă, din care se reține că nu a fost primită excepția puterii de lucru judecat, cu referire la soluția pronunțată în Dosarul nr. 2.989/2/2008, iar pe fondul cererii s-a apreciat, în esență, că art. 120 alin. (5) din Codul silvic a fost abrogat prin dispozițiile art. 48 pct. 43 din Legea-cadru nr. 330/2009.

În schimb, din Decizia nr. 233 din 21 februarie 2017, pronunțată de Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a aceleiași instanțe, atașată sesizării, se constată că a fost admis recursul pârâtei, iar pe fond a fost respinsă cererea de acordare a sporului de risc în considerarea puterii de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.999/2008, pronunțată de Curtea de Apel București, devenită irevocabilă.

La nivelul Secției I civile a Tribunalului Bacău a fost identificată Sentința civilă nr. 153 din 17 februarie 2017, prin care a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat, iar pe fond a fost respinsă cererea de acordare a sporului de risc prevăzut la art. 120 alin. (5) din Codul silvic, în considerarea abrogării acestui text legal prin Legea-cadru nr. 330/2009.

Punctul de vedere exprimat la nivel teoretic de o parte din judecătorii Secției I civile a Tribunalului Bacău a fost în sensul că acordarea sporului de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic, ca de altfel a oricărui drept salarial prevăzut de lege, nu poate fi condiționată de emiterea/adoptarea prealabilă a unor norme metodologice/regulamente/instrucțiuni.

La nivelul Tribunalului Neamț — Secția I civilă a fost identificată Sentința civilă nr. 40 din 11 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.879/103/2016, menținută prin Decizia civilă nr. 463 din 22 mai 2017 a Curții de Apel Bacău, prin aceste hotărâri judecătorești apreciindu-se că sporul de risc nu poate fi acordat din perspectiva incidenței dispozițiilor Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice [art. 2 alin. (3)], respectiv a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului

plătit din fonduri publice [art. 1 alin. (2), art. 2 alin. (1) lit. b), alin. (3)]. Excepția puterii de lucru judecat, invocată de pârâtă, a fost găsită neîntemeiată.

33. Judecătorii din cadrul Curții de Apel Brașov — Secția civilă au opinat că, în interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, acordarea sporului de risc este subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ.

34. Pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au fost identificate hotărâri judecătorești relevante, practica judiciară fiind neunitară.

Astfel, într-o opinie s-a apreciat că „indemnizațiile pentru personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și subunitățile teritoriale ale acestora se stabilesc prin hotărâre de Guvern în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a Codului silvic, neavând relevanță că până în prezent nu a fost emisă o hotărâre de Guvern și prin urmare urmează a se aplica dispozițiile legale aflate în vigoare de la momentul adoptării Codului silvic”.

Într-o altă opinie, s-a considerat că „în lipsa acestor regulamente, instrucțiuni și ghiduri de bune practici tribunalul nu poate dispune recunoașterea în patrimoniul reclamantului a sporului de risc deoarece riscul la care este supus un funcționar public — personal silvic poate fi diferit în funcție de autoritatea la care acesta își desfășoară activitatea și în funcție de activitatea concretă pe care o desfășoară, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici neemise încă, și cu privire la neemiterea cărora reclamantul nu a dovedit că s-ar fi adresat autorității competente, fiind cele care instituie criteriile de acordare a sporului”.

Conex problematicii puse în discuție, s-a reținut că potrivit jurisprudenței acestei secții, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, începând cu data de 1 ianuarie 2010, nu mai sunt aplicabile dispozițiile art. 120 alin. (5) din Codul silvic.

În ceea ce privește instanțele arondate Curții de Apel București, au fost exprimate următoarele puncte de vedere:

În cadrul Tribunalului Giurgiu s-a reținut că acordarea sporului de risc nu este subordonată/condiționată de emiterea actelor prevăzute de art. 115 alin. (1) din Codul silvic.

Sporul de risc este reglementat de lege, act normativ cu forță juridică superioară actelor emise de autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură; aceste din urmă acte sunt emise în executarea legii și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acesteia.

De vreme ce textul art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu conține limitări sau condiționări în ceea ce privește acordarea sporului de risc, s-a apreciat că neacordarea acestui drept salarial pe motiv că nu au fost adoptate actele normative prin care să se fi stabilit în special categoriile de personal ce pot beneficia de acest spor, duce la lipsirea de conținut a dreptului prevăzut de lege și este contrară voinței legiuitorului.

Tribunalul Ialomița a apreciat că textul art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu impune decât o singură condiție beneficiarului sporului de risc, și anume calitatea de personal silvic în cadrul autorităților publice enumerate de acesta, calitate care, dacă este îndeplinită, determină acordarea sporului.

Judecătorii din cadrul Tribunalului Ilfov au apreciat că acordarea sporului de risc este subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ, în condițiile în care modalitatea de calcul al sporului nu este reglementată, neputându-se acorda sporul de risc, iar instanța neavând posibilitatea de a stabili un quantum concret al sporului în lipsa unei norme în acest sens.

Tribunalul Teleorman a comunicat punctul de vedere al Judecătoriei Turnu Măgurele exprimat în sensul că acordarea sporului de risc este subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din Codul silvic, cu motivarea că atâta timp cât modalitatea de risc nu este reglementată, nu se poate vorbi decât despre un drept virtual.

35. La nivelul completurilor specializate în materia litigiilor de muncă din cadrul Curții de Apel Cluj există o practică consistentă și unitară cu privire la această problemă de drept, în sensul admiterii cererilor formulate de personalul silvic pentru acordarea sporului de risc reglementat de art. 120 alin. (5) din Codul silvic.

În esență, în considerentele deciziilor comunicate de această instanță, s-a reținut faptul că reclamanții și-au fundamentat pretențiile salariale pe prevederile art. 120 alin. (5) din Codul silvic, iar dispozițiile legale evocate stabilesc în mod clar categoria de personal care beneficiază de acest drept salarial, procentul de acordare a sporului și baza de calcul asupra căreia se aplică sporul de 25%, astfel încât nu există niciun impediment în vederea punerii în executare a hotărârilor.

S-a apreciat că, deși angajatorul se prevalează de inexistența unei metodologii de acordare a sporului, aceasta nu face altceva decât să adauge la lege prevederile art. 120 alin. (5) anterior citate, necondiționând acordarea sporului de un astfel de demers.

S-a avut în vedere că, prin aceste dispoziții neechivoce, legiuitorul nu a stabilit termene ori condiții suspensive, astfel că acestea sunt de imediată aplicare, fără a fi necesară elaborarea vreunor norme, regulamente ori ghiduri de bune practici aprobate de administrația publică centrală, acte administrative care, oricum, limitându-se la organizarea executării legii ori executarea în concret a acesteia, nu pot fi decât conforme cu legea în aplicarea cărora au fost emise; art. 115 nu se referă la art. 120, pe care îl precedă, în cuprinsul titlului referitor la normele finale și tranzitorii.

Soluții în sensul acordării sporului de risc au fost identificate și la nivelul Tribunalului Maramureș (Sentința civilă nr. 294/31 martie 2017) și al Tribunalului Cluj (Sentința civilă nr. 4.283/27 iulie 2017).

36. Curtea de Apel Craiova a înaintat două hotărâri judecătorești din analiza cărora rezultă următoarele:

Prin Sentința nr. 1.717/23 iunie 2017, pronunțată de Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, definitivă prin Decizia nr. 67 din 16 ianuarie 2018 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, s-a admis acțiunea introductivă și s-a dispus obligarea Regiei Naționale a Pădurilor — Direcția Silvică Mehedinți la plata contravalorii sporului de risc de 25% din salariul de bază și a dobânzii aferente, reținându-se că există un temei legal, respectiv art. 120 alin. (5) din Codul silvic care îndreptățește reclamanta să obțină aceste sume; s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile autorității de lucru judecat cu referire la Decizia nr. 3.496/2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În schimb, prin Sentința nr. 2.254 din 4 octombrie 2017 pronunțată de Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, definitivă prin Decizia nr. 495 din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, s-a respins acțiunea introductivă privind obligarea pârâtei la plata contravalorii sporului de risc de 25% din salariul de bază și a dobânzii aferente. Argumentele primei instanțe au fost în sensul că la data introducerii acțiunii nu erau elaborate normele de aplicare a acestui cod și nici hotărâre de Guvern care să prevadă indemnizațiile aferente gradelor personalului silvic, astfel încât prevederea din art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu poate fi aplicată. Deși a menținut soluția, curtea de apel și-a întemeiat

soluția pe considerente care susțin abrogarea art. 120 alin. (5) din Codul silvic prin Legea-cadru nr. 330/2009.

37. Curtea de Apel Galați a arătat că, la nivelul Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Brăila, orientarea în cadrul practicii judiciare cu privire la chestiunea de drept menționată a fost aceea că, în interpretarea art. 120 alin. (5) din Codul silvic, acordarea sporului de risc este subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de art. 115 alin. (1) din același act normativ, în același sens pronunțându-se și Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 2.989/2/2008.

Opinia judecătorilor Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Vrancea, cu privire la problema de drept în discuție, este în sensul că acest spor este prevăzut de lege, respectiv Codul silvic, și nu este condiționat de existența unor reguli suplimentare.

Art. 120 alin. (5) din Codul silvic [anterior republicării — art. 127 alin. (5)] este o normă derogatorie de la dreptul comun, stabilită printr-un act normativ cu forță juridică superioară, respectiv Codul silvic, iar rămânerea în pasivitate a Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva (persoană juridică — regie autonomă de interes național), care avea în atribut elaborarea normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, nu poate lipsi de efect juridic dreptul de a beneficia de sporul de risc, situație care este contrară voinței legiuitorului.

38. La nivelul Curții de Apel Ploiești, opinia majoritară exprimată de judecătorii Secției I civile a Tribunalului Dâmbovița este în sensul că, pentru acordarea sporului de risc, este necesară emiterea unor norme, regulamente, instrucțiuni sau ghiduri de bune practici, prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din Codul silvic, în lipsa acestora nefiind posibile cuantificarea dreptului și acordarea acestuia.

La nivelul Tribunalului Prahova a fost identificată Sentința civilă nr. 1.350 din 11 octombrie 2016, pronunțată de Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, potrivit căreia acordarea sporului de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu este subordonată emiterii unor norme, regulamente, instrucțiuni sau ghiduri de bune practici, prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ.

39. Curtea de Apel Oradea a învederat că la nivelul Tribunalului Satu Mare s-au conturat două opinii contrare, conform hotărârilor judecătorești anexate.

Astfel, într-o primă opinie s-a apreciat că acordarea sporului de risc de 25% din salariul de bază este condiționată de îndeplinirea condițiilor specifice de acordare a acestui spor, care trebuiau reglementate prin norme, regulamente și instrucțiuni aprobate prin ordin al conducătorului unității, acte care nu au fost aprobate în perioada pentru care s-a solicitat plata sporului de risc de către reclamant.

Prin urmare, câtă vreme nu au fost elaborate reglementări subsecvente Codului silvic, prin care să se stabilească criteriile concrete în baza cărora se acordă sporul de risc, categoriile de personal și activitățile specifice care implică acest risc, reclamantul nu poate beneficia de acest drept, cererea acestuia fiind neîntemeiată.

În cea de-a doua opinie s-a considerat că prevederile art. 120 alin. (5) din Codul silvic sunt suficient de clare și precise, fiind determinate atât sfera persoanelor care beneficiază de acest spor, cât și cuantumul acestuia.

Nu s-a reținut argumentul privind imposibilitatea acordării drepturilor salariale prevăzute de art. 120 alin. (5) din Codul silvic, pe motiv că ar lipsi legislația secundară la care face referire art. 115 alin. (1) și (2) din același act normativ, întrucât art. 120 alin. (5) trebuie interpretat în sensul în care produce efecte juridice, neputând fi acceptată teza că în absența legislației secundare privind, de exemplu, bunele practici acesta nu poate fi pus în aplicare.

De asemenea, sporul acordat este în cuantum fix de 25%, nefiind necesară stabilirea unor praguri sau tranșe valorice inferioare, cu atât mai mult cu cât se indică clar, în ipoteza legală a normei, categoria profesională beneficiară ca fiind personalul silvic, fără nicio nuanțare în sensul că numai deținătorilor anumitor funcții din cadrul personalului silvic li s-ar acorda sporul de risc.

O interpretare contrară ar conduce la încălcarea Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care instituie ca regulă generală preeminența actului normativ superior față de cel dat în vederea executării sale, precum și imposibilitatea modificării sau derogării de la normele unui act normativ superior prin cele ale actului ierarhic inferior.

S-a mai reținut că salarizarea personalului silvic nu intră în sfera de aplicare a unui act normativ care să fi fost abrogat de Legea-cadru nr. 284/2010, care reglementează salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, iar această categorie nu include reglementarea personalului silvic, salarizat din venituri proprii. Astfel, conform art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, Romsilva este persoană juridică și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară.

40. Curtea de Apel Timișoara a comunicat că nu deține hotărâri judecătorești în materie, însă instanța de trimitere a identificat o asemenea hotărâre, respectiv Decizia civilă nr. 1.508 din 11 martie 2014, pronunțată de Secția contencios administrativ și fiscal a acestei instanțe, prin care a fost admis recursul formulat de pârâtă, a fost casată hotărârea recuată, iar, în rejudecare, a fost respinsă cererea de chemare în judecată cu motivarea că sporul de risc prevăzut de art. 127 alin. (5) din Codul silvic nu poate fi acordat în lipsa metodologiei care să stabilească modul de calcul al sporului și categoriile de personal.

Această instanță a reținut că în același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia civilă nr. 3.496/2009; de asemenea, această instanță a arătat că cererea de chemare în judecată nu este fondată și din considerente care țin de Statutul personalului silvic și de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

41. La nivelul Curții de Apel Suceava, conform hotărârilor judecătorești înaintate, s-au conturat două opinii:

Într-o orientare, s-a reținut că salarizarea personalului silvic nu intră în sfera de aplicare a unui act normativ care să fi fost abrogat direct sau indirect de Legea-cadru nr. 330/2009 (care reglementează salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), lege care nu include personalul silvic, salarizat din venituri proprii, ceea ce rezultă, în cele din urmă, și din neincluderea sa în anexa Legii-cadru nr. 330/2009 cuprinzând *in extenso* categoriile profesionale beneficiare ale actului normativ; reclamantul este îndreptățit la acordarea sporului de risc într-un procent de 25% din salariul de bază, având în vedere că face parte din categoria personalului silvic și că acest spor a fost prevăzut în contractul colectiv de muncă (Sentința nr. 759/26 iunie 2017 a Tribunalului Suceava — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 1.049/6 decembrie 2017 a Curții de Apel Suceava — Secția I civilă).

Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că, potrivit art. 122 din Codul silvic, autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură elaborează, în termen de 12 luni de la intrarea în vigoare a codului, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bună practică; un astfel de act administrativ nu a fost elaborat pentru punerea în aplicare a acestei dispoziții legale, prin care să se individualizeze locurile de muncă și categoriile de personal care desfășurau o activitate

ce presupune un anumit risc, iar reclamantul nu a prezentat un act emis de către angajator prin care să se stabilească că și-a desfășurat activitatea în condiții de risc.

S-a reținut astfel că Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat în jurisprudența sa că nu este posibilă acordarea unui drept salarial pentru perioada solicitată, întrucât sumele alocate acestui spor salarial ar fi trebuit incluse în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat al instituției, la o dată anterioară intrării în vigoare a legii, ceea ce nu s-a dovedit în speță.

Totodată, s-a reținut faptul că, potrivit art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999, în măsura în care ordonanța nu dispune altfel, iar sporul de risc în cuantum de 25% din salariul de bază nu a mai fost prevăzut de Legea-cadru nr. 330/2009. În mod similar, nici Legea-cadru nr. 284/2010 nu a prevăzut posibilitatea acordării acestui spor, dispozițiile legale prevăzute de art. 2 alin. (3) din Legea-cadru nr. 330/2009 fiind aplicabile și reclamantului care a avut calitatea de personal silvic (Sentința nr. 317 din 1 martie 2018 a Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal).

42. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat, prin Adresa nr. 983/C/1.421/III-5/2018, că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nu se verifică practica judiciară în problema de drept care formează obiectul sesizării Curții de Apel Pitești.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

43. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a pronunțat Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009 în Dosarul nr. 2.989/2/2008, prin care a respins, ca nefondat, recursul declarat împotriva Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a arătat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

45. Conform art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

46. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv:

- a) existența unei cauze în curs de judecată;
- b) judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- c) ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- d) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să

nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

47. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

48. În doctrină, ele au fost identificate după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; problema de drept să fie reală; să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile; chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

49. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a curții de apel investite în ultimă instanță, iar chestiunea de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

50. O serie de observații se impun a fi făcute în legătură cu următoarele condiții de admisibilitate a sesizării: ivirea unei chestiuni de drept esențiale de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei și caracterul de noutate al acesteia.

51. De asemenea, o analiză distinctă o impune și cerința conform căreia este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept.

52. Cu referire la condiția de admisibilitate privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată se reține că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”.

53. În încercarea de a clarifica conținutul acestei noțiuni, în doctrină s-a arătat că pentru a fi vorba de o problemă de drept reală trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Prin urmare, sintagma „problemă de drept” trebuie raportată la prevederile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”¹.

54. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.²

55. În același timp, chestiunea de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidentă și deci aplicarea unor principii generale ale dreptului al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

¹ M. Nicolae — Dispoziții privind asigurarea unei practici judiciare unitare. Recursul în interesul legii. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, site www.inm-lex.ro.

² V. Ciobanu, M. Nicolae coordonatori ș.a — Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat. Editura Universul Juridic, București, 2013, vol. I, pag. 1214.

56. Chestiunea de drept trebuie să fie aptă să suscite interpretări diferite, care, fie ele doar prefigurate sau deja afirmate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare.³

57. Pe de altă parte, cum de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a cauzei, înseamnă că ea trebuie să fie una importantă și să se regăsească în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent după cum cererea este admisă sau respinsă.⁴ În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat deja că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept să conducă la dezlegarea în fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecătii.

58. Cu referire la chestiunea de drept a cărei dezlegare de principiu s-a solicitat, se reține că întrebarea instanței de trimitere vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare [anterior republicării — art. 127 alin. (5)], respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ [anterior republicării — art. 122 alin. (1)].

59. În privința admisibilității sesizării, Curtea de Apel Pitești a argumentat că: „de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât în cauză se pune în discuție modalitatea de interpretare a condiționării sau nu a acordării sporului de risc prevăzut de prevederile art. 120 alin. (5) din Codul silvic de emiterea regulamentelor impuse de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ, raportat și la pasivitatea emitentului, atitudine ce se întinde pe mai mulți ani”.

60. În vreme ce apelanta-pârâtă a susținut că Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat prin decizia pronunțată în Dosarul nr. 2.989/2/2008 că, în lipsa respectivelor regulamente, nu poate fi acordat sporul de risc, intimatul-reclamant a susținut că prin expirarea termenului de un an în care era necesar să fie emise „codul, normele, regulamentele, instrucțiunile și ghidurile de bune practici” este îndreptățit să primească sporul de risc.

61. Sub un prim aspect, se constată că cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, la data de 17 mai 2017, cu nr. 3.665/109/2017, prin care s-a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, obligarea pârâtei Regia Națională a Pădurilor — Romsilva — Direcția Silvică Argeș la plata sporului de risc de 25% din salariul de bază, pentru perioada mai 2014—1 septembrie 2015, a fost admisă prin Sentința civilă nr. 3.261 din 11 octombrie 2017, pronunțată de această instanță, care a respins excepția puterii lucrului judecat și excepția prescripției dreptului material la acțiune, obligând-o pe pârâtă la plata către reclamant a unei despăgubiri egale cu suma reprezentând sporul de risc de 25% din salariul de bază, pentru perioada menționată.

62. Excepția puterii de lucru judecat a fost invocată de pârâtă cu referire la Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 2.989/2/2008.

63. Înalta Curte reține că, prin cererea de chemare în judecată care a făcut obiectul Dosarului nr. 2.989/2/2008, înregistrat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, formulată de reclamanta Federația Sindicatelor Silva în contradictoriu cu pârâta Regia Națională a Pădurilor — Romsilva, la data de 21 mai 2008, s-a solicitat obligarea pârâtei la plata sporului de risc în cuantum de 25% din salariul de bază pentru personalul silvic care își desfășoară activitatea în cadrul regiiei, în temeiul dispozițiilor art. 127 alin. (5) din Legea nr. 46/2008.

64. Această cerere a fost respinsă, ca nefondată, prin Sentința civilă nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, reținându-se că „reclamanta, în măsura în care îndeplinește condițiile prevăzute de art. 127 alin. (5) din Legea nr. 46/2008, beneficiază de sporul de risc de 25% din salariul de bază în funcție de îndeplinirea condițiilor specifice de acordare a acestui spor, respectiv a categoriilor de personal silvic la care se poate acorda acest spor, condiții care nu au fost încă reglementate prin legi speciale, regulamente, statut etc.

Astfel, Curtea constată că nu este vorba de un refuz nejustificat de a soluționa cererea reclamantei în lipsa unor reglementări legale specifice, pârâta nu ar putea aprecia asupra cererii privind beneficiul sporului de risc de 25% din salariu.

De altfel, reclamanta nu a detaliat categoriile de salariați care constituie sindicatele și nici nu a arătat o altă reglementare legală în afară de cea generală prevăzută de art. 127 alin. (5) din Legea nr. 46/2008, care deși este o dispoziție imperativă, salariații vor avea beneficiul acesteia numai în măsura în care sunt îndeplinite condițiile specifice de acordare a acesteia”.

65. Recursul declarat împotriva acestei sentințe de recurența-reclamantă Federația Sindicatelor Silva a fost respins, ca nefondat, prin Decizia civilă nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, considerentele fiind în sensul că, întrucât nu a fost elaborată, în condițiile art. 122 din Codul silvic, metodologia prin care să se stabilească atât categoriile de personal care beneficiază de acordarea sporului de risc, cât și condițiile care trebuie îndeplinite de acesta, în mod corect a fost respinsă cererea de chemare în judecată.

66. S-a mai arătat că, „în condițiile în care nu este reglementată modalitatea de calculare a sporului de risc, suntem în prezența unui drept virtual, ceea ce presupune că acordarea acestor drepturi ar însemna, pe de o parte, obligarea angajatorului la plata unor sume de bani imposibil de calculat, iar, pe de altă parte, eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii reprezintă o nesocotire a Deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008”.

67. Din verificările efectuate a rezultat că reclamantul din Dosarul nr. 3.665/109/2017, în care a fost formulată cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, se regăsește în tabelul cu numele și semnăturile salariaților în numele cărora reclamanta Federația Sindicatelor Silva a formulat cerere de chemare în judecată în Dosarul nr. 2.989/2/2008.

68. Așa cum rezultă cu evidență din încheierea de sesizare, la nivelul instanței de trimitere jurisprudența neunitară a fost generată de împrejurarea că unii judecători au dat eficiență efectului negativ al puterii de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.989/2/2008, devenită irevocabilă prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în vreme ce alții au apreciat că, nefiind îndeplinite condițiile autorității de lucru judecat, hotărârea

³ G. Boroi coordonator ș.a. — Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole, vol. 1, Editura Hamangiu, 2013, pag. 1008.

⁴ M. Tăbărcă, Drept procesual civil. Teoria generală — vol. I, Editura Universul Juridic, 2013, pag. 603.

sus-menționată nu prezintă relevanță, astfel că au admis cererile de acordare a sporului de risc.

69. Cu alte cuvinte, la nivelul Curții de Apel Pitești nu au fost identificate hotărâri judecătorești din care să rezulte interpretarea neunitară a dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, soluțiile de respingere fiind pronunțate exclusiv în considerarea statuărilor cuprinse în Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

70. Așadar, instanțele care au pronunțat aceste soluții de respingere a cererilor de chemare în judecată nu au făcut propria analiză a dispozițiilor a căror interpretare se solicită prin prezenta sesizare, ci au arătat că o nouă judecată cu privire la posibilitatea acordării sporului de risc în temeiul dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic, în condițiile în care nu au fost elaborate actele normative menționate de art. 115 alin. (1) din același act normativ, nu este permisă, deoarece i se opune puterea de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, devenită irevocabilă prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

71. Trebuie menționat că din analiza hotărârilor judecătorești a rezultat că aceste instanțe au efectuat verificări, reținându-se că reclamantii se regăsesc printre membrii de sindicat în numele cărora a fost formulată cererea de chemare în judecată cu caracter colectiv din Dosarul nr. 2.989/2/2008 și care au ratificat în scris acest demers judiciar prin depunerea unui tabel de semnături în care au fost identificați inclusiv prin codul numeric personal.

72. Din jurisprudența atașată sesizării constând în hotărâri judecătorești pronunțate de alte instanțe a fost identificată o singură decizie, pronunțată de Curtea de Apel București, care cuprinde, în motivarea soluției de respingere a apelului reclamantului, considerente referitoare la necesitatea elaborării actelor normative prevăzute de art. 120 din Codul silvic, în condițiile în care a fost respins și apelul incident declarat de pârâtă cu referire la soluția de respingere a excepției puterii de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 2.989/2/2008, devenită irevocabilă prin Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

73. Deși la nivel național practica judiciară este neunitară în ceea ce privește acordarea sporului de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic, sursa divergenței de jurisprudență nu o reprezintă interpretarea acestui text legal în modalitatea expusă în sesizare, ci modul în care instanțele judecătorești se raportează la Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o cauză cu caracter colectiv, prin care s-a statuat în sensul imposibilității acordării sporului de risc în lipsa reglementărilor prevăzute de art. 122 alin. (1) din Codul silvic (în forma anterioară republicării).

74. La nivel național au fost identificate într-un număr nesemnificativ hotărâri judecătorești prin care au fost respinse cererile de chemare în judecată exclusiv în considerarea neelaborării actelor normative menționate de art. 115 din Codul silvic.

75. În ceea ce privește opiniile exprimate de unele instanțe (care nu au identificat jurisprudență proprie), se reține că acestea nu pot fundamenta declanșarea mecanismului de unificare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

76. De altfel, din cuprinsul hotărârilor judecătorești examinate rezultă că, începând cu data de 1 mai 2016, pârâtă a procedat la „acordarea sporului de risc personalului silvic, potrivit art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 și contractului colectiv de muncă, în condițiile aprobării bugetului de venituri și cheltuieli pe 2016” (Decizia nr. 67 din 16 ianuarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal).

77. Sub un alt aspect, examenul de jurisprudență a relevat că, în cauzele în care fie nu a fost invocată, fie a fost respinsă excepția puterii de lucru judecat, cererile de chemare în judecată au fost respinse cu motivarea că sporul de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu poate fi acordat din perspectiva incidenței dispozițiilor Legii-cadru nr. 330/2009, întrucât, conform art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, Romsilva este persoană juridică și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, salarizarea personalului silvic făcându-se, așadar, din venituri proprii; prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, s-a apreciat că, începând cu data de 1 ianuarie 2010, dispozițiile art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu mai sunt aplicabile.

78. Astfel, art. 58 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 arată că personalului silvic i se aplică dispozițiile Legii nr. 188/1999, în măsura în care ordonanța nu dispune altfel.

79. Potrivit art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009, „începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”.

80. Conform art. 2 alin. (3) din Legea-cadru nr. 330/2009, „Intră în categoria personalului din sectorul bugetar personalul încadrat pe baza contractului individual de muncă, personalul care ocupă funcții de demnitate publică și asimilat acestuia, precum și personalul care beneficiază de statute speciale, inclusiv funcționarii publici”; prin urmare, raportat la prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000, dispozițiile legale prevăzute de art. 2 alin. (3) din Legea-cadru nr. 330/2009 sunt aplicabile și personalului silvic.

81. Sporul de risc în cuantum de 25% din salariul de bază nu a mai fost prevăzut de Legea-cadru nr. 330/2009 și, în mod similar, nici Legea-cadru nr. 284/2010 nu prevedea posibilitatea acordării acestui spor pe perioada ulterioară intrării în vigoare a legilor de salarizare, în raport cu prevederile art. 1 alin. (2) din acest act normativ, potrivit cărora, începând cu data intrării în vigoare a acestui act normativ, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute de această lege.

82. Cum Legea-cadru nr. 284/2010 nu a menționat și sporul de risc în cuantumul menționat de reclamant (care are calitatea de personal silvic), acesta din urmă nu poate beneficia de dreptul salarial în discuție în lipsa unor prevederi legale care să prevadă posibilitatea acordării lui.

83. În sens contrar, alte instanțe au apreciat că, întrucât Romsilva este persoană juridică, și anume regie autonomă de interes național, aflată sub autoritatea statului, ce funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară, potrivit art. 1 alin. (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 229/2009 privind reorganizarea Regiei Naționale a Pădurilor — Romsilva și aprobarea regulamentului de organizare și funcționare, cu modificările și completările ulterioare (nefiind deci instituție sau autoritate publică în sensul prevederilor art. 2 din Legea-cadru nr. 330/2009), nu îi sunt aplicabile, în privința salarizării personalului, prevederile acestui din urmă act normativ, nici cele ale Legii-cadru nr. 284/2010, care vizează, de asemenea, personalul din autoritățile și instituțiile publice.

84. Prin urmare, se constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate care impune ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată. Astfel, interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic nu este aptă să ducă *per se* la soluționarea pe fond a apelului declarat de apelanta-pârâtă, fiind necesar ca instanța

de apel să respingă în prealabil criticile care vizează puterea de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, devenită irevocabilă prin Decizia civilă nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, invocate de apelanta-pârâtă, și pe cele privind prescripția dreptului la acțiune.

85. De asemenea, judecata pe fond a apelului implică, conform motivelor de apel formulate, interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Codul silvic din perspectiva art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 și art. 2 din Legea-cadru nr. 284/2010, perspectivă care excedează limitelor sesizării pendinte; așa cum s-a arătat cu prilejul examenului de jurisprudență, în practică, aplicarea legilor menționate personalului silvic nu a primit o dezlegare unitară.

86. În plus, principalele argumente juridice relevate de practica judiciară, care fundamentează soluțiile de respingere a cererilor de acordare a sporului de risc, atunci când nu se reține incidența puterii de lucru judecat a sus-menționatei hotărâri, vizează tocmai aplicarea legilor unice de salarizare, intrate în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2010.

87. Cu referire la condiția de admisibilitate a sesizării care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită, se apreciază că nu este îndeplinită.

88. În acest sens se constată că, așa cum s-a arătat pe larg în cele ce precedă, în legătură cu chestiunea de drept care face obiectul cererii de pronunțare a unei hotărâri prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat printr-o decizie de speță, cererea de chemare în judecată prezentând particularitatea că a fost formulată de un organism căruia legea îi permite să exercite acțiunea civilă în numele și în beneficiul persoanelor pe care le reprezintă, în speță, membri de sindicat.

89. O astfel de persoană este reclamantul din dosarul în care a fost formulată sesizarea, ceea ce a condus la invocarea de către pârâtă a excepției puterii de lucru judecat a Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, devenită irevocabilă prin Decizia civilă nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție. Subsecvent respingerii de către prima instanță a acestei excepții, pârâtă a formulat critici în apel sub acest aspect.

90. În cauză, îndeplinirea condiției de admisibilitate aflate în discuție nu se pune din perspectiva existenței unei hotărâri judecătorești cu caracter obligatoriu, opozabilă *erga omnes*, nici din perspectiva existenței unei jurisprudențe consolidate și unitare a instanței supreme în problema de drept analizată, ci din cea a existenței unei decizii de speță pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție într-un litigiu purtat de Federația Sindicatelor Silva pentru valorificarea drepturilor membrilor de sindicat, între care se regăsește și reclamantul din dosarul în care a fost formulată sesizarea, în contradictoriu cu Regia Națională a Pădurilor — Romsilva.

91. Cum condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept a cărei lămurire se cere este o condiție de admisibilitate distinctă, este necesar a se face analiza efectelor Sentinței civile nr. 2.229 din 10 septembrie 2008, pronunțată de Curtea de Apel București, devenită irevocabilă prin Decizia civilă nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

92. Procedând la această analiză, Înalta Curte reține că excepția puterii de lucru judecat, invocată de pârâtă la judecata în primă instanță, a fost respinsă de tribunal, cu motivarea că nu este îndeplinită condiția triplei identități, respectiv nu există identitate de părți, în procesul anterior având calitatea de reclamantă Federația Sindicatelor Silva, iar nu salariații în favoarea cărora a fost formulată cererea de chemare în judecată.

93. În exprimarea punctului de vedere, instanța de trimitere a arătat că, „în ceea ce privește aceste litigii, nu se poate reține autoritatea de lucru judecat, identitatea fiind numai parțială în ceea ce privește dosarul menționat, respectiv există o identitate de părți și cauză, însă nu și de obiect”, în considerarea perioadei diferite pentru care se solicită plata sporului de risc prevăzut de art. 120 alin. (5) din Codul silvic.

94. Prin urmare, instanța de trimitere nu și-a însușit motivarea tribunalului cu referire la lipsa identității sub aspectul părților, ci a opinat că nu este incidentă puterea de lucru judecat deoarece obiectul cererii de chemare în judecată ar fi diferit.

95. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că hotărârea judecătorească prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în sensul că dreptul subiectiv în temeiul căruia s-a solicitat plata unor sume de bani, reprezentând sporul de risc, nu poate fi valorificat strict în temeiul art. 120 alin. (5) din Codul silvic, mai înainte de elaborarea actelor normative menționate de art. 115 alin. (1) din același act normativ, are putere de lucru judecat, deoarece în lipsa oricărei modificări legislative dezlegarea dată cu privire la inexistența dreptului afirmat este actuală.

96. Așadar, pretenția dedusă judecății este acordarea sporului de risc. Faptul că cererile de chemare în judecată se referă la perioade diferite de timp, dar în care nu au intervenit modificări legislative sau alte elemente de noutate, este lipsit de relevanță câtă vreme prin hotărâre judecătorească irevocabilă s-a reținut că există un impediment la acordarea dreptului, impediment care subzistă.

97. Prin urmare, condiția de admisibilitate a sesizării care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită nu este îndeplinită.

98. Totodată, se constată că nu poate fi considerată îndeplinită nici condiția de admisibilitate care impune caracterul de noutate al chestiunii de drept.

99. Analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept care face obiectul sesizării reprezintă o condiție distinctă de cea a lipsei statuării asupra chestiunii de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată, iar în lipsa unei definiții a „noutății” chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în conținutul art. 519 din Codul de procedură civilă, evaluarea condiției noutății revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum s-a reținut constant în jurisprudența acesteia (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 4 din 14 aprilie 2014).

100. În acest sens s-a apreciat că cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate. În egală măsură însă noutatea chestiunii de drept, în sensul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior.

101. Din perspectiva celor expuse, nu au intervenit modificări legislative sau alte elemente care să confere caracter de noutate dispoziției legale aflate în examinare, iar litigiile de acest gen s-au aflat pe rolul instanțelor încă din anul 2008, practica dobândind în timp caracter neunitar.

102. În ceea ce privește elementul care ar conferi caracter de noutate problemei de drept, circumstanțiat de titularul sesizării prin raportare la împlinirea și depășirea termenului de 12 luni în care trebuiau elaborate de autoritatea publică centrală actele normative prevăzute de art. 115 alin. (1) din Codul silvic, precum

și la modalitatea de a sancționa neîndeplinirea acestei obligații legale care transformă dreptul recunoscut de lege într-unul virtual, se reține că procesul finalizat cu Decizia nr. 3.496 din 23 iunie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, a fost soluționat prin cercetarea fondului, considerentele instanței de recurs fiind în sensul că: „întrucât nu a fost elaborată, în condițiile art. 122 din Codul silvic, metodologia prin care să se stabilească atât categoriile de personal care beneficiază de acordarea sporului de risc, cât și condițiile care trebuie îndeplinite de acesta, în mod corect a fost respinsă cererea de chemare în judecată”, respectiv că „în condițiile în care nu este reglementată modalitatea de calculare a sporului

de risc, suntem în prezența unui drept virtual, ceea ce presupune că acordarea acestor drepturi ar însemna, pe de o parte, obligarea angajatorului la plata unor sume de bani imposibil de calculat, iar, pe de altă parte, eventuala cuantificare de către instanță în raport cu diverse criterii reprezintă o nesocotire a Deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008”.

103. Rezultă așadar că nu este îndeplinită nici condiția de admisibilitate a noutății chestiunii de drept.

104. Față de argumentele expuse, Înalta Curte apreciază că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, așa încât sesizarea apare ca fiind inadmisibilă.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 3.665/109/2017, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *interpretarea dispozițiilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46 din 19 martie 2008, republicată — Codul silvic [anterior republicării — art. 127 alin. (5)], respectiv dacă acordarea sporului de risc este sau nu subordonată emiterii normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (1) din același act normativ [anterior republicării — art. 122 alin. (1)].*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 iunie 2018.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

